

Af Christoph Dallach

Iggy Pop har overlevet 40 års rock'n'roll-vanvid. Hvordan dog det?

Fotos: Jason Nocito

Iggy Pop, 68, hedder egentlig James Osterberg og var i tresserne medstifter af bandet The Stooges, hvis voldsomme sange regnes for en forløber for punkmusikken. I 1977 flyttede han med David Bowie til Berlin i to år. Sidst i marts 2016 udkommer Iggy Pops nye soloalbum Post Pop Depression. Musikeren og skuespilleren er gift for tredje gang og har en voksen søn.

zeltmagazIn n° 9

Da Iggy Pop på en frostklar vinterdag betræder hotelsuiten med panoramaudsigt over New Yorks Central Park, er det første, man lægger mærke til, at han er meget mindre, end man forventede. Den 68-årige rockstjerne er stærkt solbrændt og har skulderlangt, lyst hår. Han er iklædt en sort sweater og sorte jeans, hans smil er bredt og tænderne strålende hvide. På forhånd har hans manager bedt om, at vi ikke kommer alt for meget ind på David Bowie; aftenen før har Iggy Pop bemærket, hvor dybt emnet berører ham. Han stod Bowie og dennes familie meget nær helt til det sidste, og nu er han tilsvarende oprevet, siger en medarbejder hos pladeselskabet. Verdensmesteren i excesser har en lille plastikflaske med vand stående foran sig og bestiller fennikelte.

Hr. Pop, der går jo legendariske historier om fordums ødelæggelsesorgier rundt om på hoteller. Hvorhenne har De fortsat adgangsforbud?

På Haiti er jeg ikke længere velkommen på nogen hoteller. Der opførte jeg mig også virkeligt slemt i sin tid – og folk på Haiti har åbenbart en god hukommelse (*ler meget højt*). Alle andre steder er mine undskyldninger og skadeserstatninger for udskejelserne blevet godtaget. Jeg bestræber mig på at genskabe orden i alting. Det handler ikke kun om penge; jeg forsøger også at undskylde til alle dem, jeg har såret. I min alder ligger det mig på sinde at stå skoleret for nogle af mine synder.

Siden hvornår skuer De tilbage og forsøger at få orden på Deres liv?

Det er vel egentlig en helt naturliv proces, når man kommer op i årene? Jeg støder nu engang konstant på folk, der minder mig om alt det, jeg har ødelagt i løbet af mit liv (*griner hysterisk*). Tilbageblik og anger var slet ikke noget for mig førhen; jeg forsøgte hellere at gøre mig usynlig i tide. Men i min alder kan jeg også godt bede om tilgivelse.

Hvis blot en tiendedel af historierne om Deres selvskader holder stik, er det et mirakel, at De sidder her helt uskadt.

Det har De ret i; det er et mirakel, det er jeg klar over.

De har engang sagt, at uden Deres forældre ville De næppe være i live længere ...

Mine forældre har altid været der for mig. Smerten over, at de ikke længere er i live, stikker dybt. Det var først hen mod slutningen, at jeg kunne give lidt igen.

Hvordan det?

I halvfemserne gik det min mor så dårligt, at min far ikke længere var i stand til at passe hende og blev nødt til at sende hende på plejehjem. Derpå skadede han sig selv så meget, at også han fik pleje behov og kom på samme hjem som min mor. Min far havde pengepanik hele sit liv og var bange for social nedtur. Mine forældre voksede op under den store depression; de var ludfattige. Som voksne havde de reserver nok, men troede ikke desto mindre, at økonomisk ruin var uundgåelig. Kort før de kom på plejehjem, havde de investeret 25.000 dollar i en ny bil, og det fortrød de meget. Så min far ringede og sagde: "Jim, du tjener jo efterhånden en del penge. Du skulle vel ikke kunne undvære 25.000 dollar til os?" Han blev overrasket, da jeg sagde: "Det kan jeg sagtens, far." Da jeg havde overført pengene, ringede han oprømt tilbage og sagde: "Det er utroligt. Pengene nåede vitterligt frem til vores konto."

Gjorde det Dem stolt?

Ja, det gjorde det. Jeg havde alle dage været deres vanvittige søn Jim, og så lige pludselig overførte jeg denne her store sum penge til dem. Det var en god følelse. Men en god søn har jeg nu aldrig været – det var en rolle, jeg ikke kunne leve op til. Også som ægtemand og far har jeg været en fiasko. Jeg har aldrig været solid, pålidelig eller bare nærværende. Jeg havde altid for meget at gøre med mig selv til at kunne være der for andre.

De er vokset op i en trailerpark i Detroit. Tjente Deres far ikke nok som lærer til at betale for en bolig?

Min far var 18, da Anden Verdenskrig brød ud. Egentlig ville han have været professionel baseballspiller, og han var også ret succesrig. Så mødte han min mor, deres kærlighed var stor, og de besluttede sig for at gifte sig. Da han vendte hjem fra krigen, var han midt i tyverne og skulle være far. Han gjorde brug af den såkaldte G.I. Bill, som gjorde det muligt for hjemvendte soldater at få en uddannelse. Det tog ham seks år at blive færdiguddannet, og så blev han engelsklærer. På det tidspunkt var han over 30. Prøv engang at gætte, hvad han tjente om året.

20.000 dollar?

Næsten: 2.000 dollar. Før han mødte min mor, boede min far sammen med 11 andre i en træhytte ude i skoven. De hentede koldt vand fra en pumpe i nærheden. Hans far var sømand og var stukket af, hans mor var død i en ung alder, og selv var han vokset op på børnehjem. Den campingvogn, han flyttede ind i med mig og min mor, gav ham sikkerhed. Han betalte en dollar i leje om dagen. Først var det en lille campingvogn; jeg mindes præcis, hvordan den så ud. Senere, da min far tjente noget

mere, boede vi i en større campingvogn. Men min mor drømte om at få et rigtigt hus, og da min far var gået på pension, opfyldte han hendes drøm og købte en lille hytte ved en af Michigansøerne.

Hvilke træk har De fra Deres far?

Min far var en usikker mand og kom dårligt ud af det med det velordnede borgerlige liv. Alt det pis med at have en familiehund og grille med naboerne gav ham lyst til at kaste op. Han afskyede den amerikanske idyl.

Som fader, så søn.

Ja, på det punkt er jeg nøjagtigt ligesom min far.

Men det stod vist også tidligt klart, at De ikke skulle bo i en trailerpark?

Selvfølge ville jeg væk derfra. Men som barn opfatter man i første omgang sin omverden som normalen. Jeg syntes ikke, der var noget mærkværdigt i, at vores naboer holdt en abe som husdyr: et virkeligt onskabsfuldt kræ, som de havde bestilt gennem en lille annonce i et tegneseriehæfte. Det gjorde til gengæld stort indtryk på mig at se naboen, når han kom hjem fra sit skift på fabrikken hver eftermiddag. En hyggelig fyr, som straks åbnede en stor dåse Schlitz-øl – noget stads, som stank af tis – og trak en pakke med 12 aspiriner op af lommen. Så trykkede han alle 12 tabletter ud i hånden og skyllede dem ned med en ordentlig slurk øl. Sådan ville jeg ikke ende. Og hårdt arbejde skræmte mig i forvejen (*ler højt*).

Er det nu ikke bare noget, De siger for at leve op til en kliché? Det fremgår af Deres biografi, at De er en temmelig flittig mand. Ikke alene er De musiker; De er også skuespiller, De laver reklamer, hørespil og en radioudsendelse i BBC.

Fuck! Jo, det er rigtigt nok: Jeg er også flittig. Men i henhold til mine egne regler! Faste arbejdstider har jeg altid holdt mig fra. Jeg vil hellere give alt, hvad jeg har i mig, i et par timer, end at skulle stå tidligt op hver morgen.

Passer det, at David Bowie engang var med Dem hjemme hos Deres forældre i trailerparken, og naboerne ringede efter politiet?

Ja, den er god nok. Sådan en bil havde ingen på de kanter nogensinde set. Og Bowies chauffør Tony var simpelthen frygtindgydende: en kolos, som tydeligvis havde tilbragt tid bag tremmer, men et vidunderligt menneske. Naboerne blev så bange, at de ringede efter politiet. Min far syntes selvfølgelig godt om Bowie og takkede ham for at tage sig så godt af mig.

Jimmy Morrison var den første til at udøve stor indflydelse på Dem, og De så ham engang til en af The Doors' tidlige koncerter. Var det hin nat, at Jim Osterberg blev til Iggy Pop?

Nej, så hurtigt gik det nu ikke, men alt var forandret efter den Doors-koncert. Jeg så noget den nat, som gjorde stort indtryk på mig i mine unge år. The Doors var i bandets første år meget mere hæmningsløse og voldsomme end senere, da de fik succes. Jim Morrison udstrålede en dystre farlighed den nat, og alle blandt publikum var bange for ham. Morrison havde ikke respekt for nogen. Jeg vidste godt i forvejen, at musikken skulle være mit liv, men den nat lærte jeg, at jeg skulle yde meget mere på scenen. Morrison åbnede en dør for mig, og jeg sprang igennem den! Uden The Doors ville jeg ikke have startet The Stooges.

De var ellers ikke nogen vild type oprindeligt, vel?

Nej, tværtimod: Jeg var et svageligt og ængsteligt barn med astma. Den slags bøvlede jeg med, til jeg var midt i trediveerne. Det var Jim Osterberg, som overlevede alt det, ikke Iggy Pop; Iggy ville næppe have klaret den. For jeg må som altid påpege, at Jim Osterberg og Iggy Pop ikke er én og samme person. Verdens iggypopper bliver ikke ret gamle – overlevelsens kunst består i at vide, hvornår det er tid til at slukke for Iggy. Det er med årene blevet stadig mere vigtigt at lukke mere af Jim ind i Iggy. Men hvis blot man klarer sig igennem livets minefelt længe nok, hvis man klarer alle nedturene og faldene – så regnes man på et eller andet tidspunkt for etableret. Så ser folk ikke længere bare én som tosse, men udvikler sågar en interesse for ens person. Sådan er det gået for mig.

På Deres nye album, *Post Pop Depression*, gør De status, ikke sandt?

Både og. På det album skuer jeg sandt nok tilbage, men jeg ser også fremad. Denne balance er mig meget om at gøre. Tag fx sangen "German Days" om min tid i Berlin: Der bruger jeg ordet "Schnellimbiss", som er et skønt tysk ord og meget tilbageskuende. Men i den næste linje handler det om "The End of Pain", altså om nutiden. Det er titlen på en vidunderlig bog skrevet af en dygtig tysk læge i Düsseldorf med speciale i knogleproblemer. Han tog sig også af mig og er i øvrigt nevø til pave Benedikt.

I "German Days" besynger De også "glittring champagne on ice / garish and overpriced«. Hvorhenne i Berlin bestilte De det?

Siger Eden Dem noget? (*teatralsk dyb stemme*) Rolf Eden! Natklubkongen: "*I am the man who knows what you want!*" Rolf Eden var Tysklands Donald Trump. Mit liv har alle dage været en spagat mellem Rolf Eden og pave Benedikt.

De nævner også et Speakeasy-sted, hvor man skulle banke på. Hvad hed stedet?

Åh, det var Lützower Lampe. Der hang jeg meget ud, da jeg boede i Berlin. Det var en lille cabaretbar med god øl og ti træborde, hvor bartenderen, dørmanden og fyren på scenen var én og samme person. Sangen "German Days" forbinder jeg med gode minder. Når jeg hører sangene, som jeg producerede i Berlin – *Lust for Life* og *The Passenger* fx – så afspilles en film i mit hoved, som minder mig om dengang. Men egentlig er det andre sange, jeg forbinder med Berlin.

Hvilke da?

Kender De *Daddy Cool*?

Boney M.-sangen?

Netop: Boney M.! Når jeg hører Boney M., kommer jeg automatisk til at tænke på tyske barer. Se, *det* var den sande lyd af tyske barer i halvfjerdserne!

Kunne De godt lide Boney M.?

Det ville nok være at tage i at sige, at jeg kunne lide musikken. Jeg tolererede den snarere. Var det også Boney M., som sang (*synger højt*) *Girls Girls Girls*?

Nej, det var Sailor!

Ah! Den sang holdt jeg meget af. Jeg hørte tit Sailor sammen med Bowie.

Da De kom til Berlin, var det ikke videre godt fat med Deres helbred.

Det siger folk tit, men det er faktisk ikke rigtigt. I Los Angeles gik det mig virkelig ad helvede til. Men så tog David Bowie mig med ud på turné og fedede mig op. Det gjorde mig godt, og mit helbred blev ekstremt meget bedre på den turné. Så da jeg kom til Berlin, var jeg faktisk i ret god form: Jeg spiste sundt og fik søvn nok. Jeg levede så fornuftigt, at det gik mig på nerverne. Jeg brokkede mig hele tiden til Bowie over, hvor træt jeg var af den der sunde livsstil.

Berlin var vel dengang ellers ikke lige stedet, som man forbandt med en sund livsstil?

Slet ikke. Jeg har altid været tiltrukket af farlige steder. Da jeg for 18 år siden flyttede til Miami, hvor jeg stadig bor, var det også en storby, hvor man skulle tage sig i agt. Men mennesker som jeg, der har oplevet og overlevet nogle ting, er udstyret med særlige sensorer, som hele tiden signalerer, hvad de kan komme ud for, og hvilke ting og steder, de gør klogt i at undgå. Man bliver mere forsigtig med årene! Men for nu at vende tilbage til Berlin, så var det først til sidst under mit ophold, at jeg slap tøjlerne. Byen var under forandring, og det var folk også. Pludselig blev Berlin oversvømmet med stoffer, og jeg traf ikke altid de bedste beslutninger. For at gøre det kort kom jeg kernesund til Berlin og forlod byen som et vrag.

David Bowie tog sig også af Dem i Berlin.

Ja, det er rigtigt, han passede på mig, så godt han kunne. Det forstod jeg bestemt også at værdsætte. Bowie øvede en god indflydelse.

Det fortælles ligefrem, at han stoppede en taxachauffør og truede ham, da chaufføren var på vej med heroin til Dem.

Stop! Jeg kender selvfølgelig godt historien om taxachaufføren, men jeg tror altså ikke på den. Hvis De spørger mig, så er den frit opfundet. Jeg tog ikke heroin på noget tidspunkt i Berlin, og jeg lod det da slet ikke bringe med taxa ...

De tog ikke stoffer i Berlin?

Det var ikke det, jeg sagde. Jeg tog ingen *heroin* i Berlin. Men jeg proppede da munden fuld af opiumkugler et par gange. Så er der måske nogen, som har syntes, det var en god idé at tilbyde mig heroin. Efter 1975 var jeg stort set færdig med heroin for resten af livet. Jeg faldt i ofte nok sidenhen, men aldrig helt så slemt. Det var mere piller, og hvad pulver jeg nu kunne få fat i. Og så drak jeg naturligvis. Hertil kom kæderygning, thaisticks, valium, kokain og så videre. I 1980 var det slut med det meste af det. Efter det røg jeg hash i ti år. Fra 1990 har jeg stort set holdt fingrene fra det hele. Sidst i halvfemserne havde jeg så en columbiansk veninde i et års tid og boede igennem længere tid i Bogotá. Hun tog coke på regelmæssig basis, og så hændte det da, at jeg også tog lidt. Men hver gang fortrød jeg det med det samme, for jeg fik det dårligt hver gang.

Hvilke stoffer tager De stadig den dag i dag?

Ingen! Et par uger før årtusindskiftet gjorde jeg rent bord. Jeg holdt op med at ryge og har ikke rørt nogen stoffer siden. Jeg har været clean siden starten af dette årtusinde. Derfor er dette årtusinde også "mit årtusinde". Siden da går det mig bedre. Det, jeg laver, er folk begyndt at finde interessant. Når man tænker på, hvor hadede The Stooges var, og hvor ringeagtet vi blev ... Fra 2000 er The Stooges pludselig blevet cool overalt: *Helt ærligt, det er da okay! Hey Iggy! Kunne du ikke tænke dig at tage på turné igen med The Stooges?* Jo klart, gerne! Også mine soloalbums sælger faktisk. *Iggy Pop? Hans sange skal da med i reklameklip og soundtracks til film!* Herligt! Jeg elsker det her årtusinde! Selv al den forbandede harmoni gør mig ret nervøs (*griner højt*)

De er sågar blevet til en figur i et rockvideospil hos Lego. Føles det ikke lidt surrealistisk?

Mest af alt er det morsomt. Men jeg har nok i tanken om det – spillet har jeg ikke kigget på. Jeg har kun bedømt billeder af Legoversionen af mig og fandt det meget morsomt: Legojeans! Legostøvler! Legohår! Bowie ville have elsket det.

Hvad har De lært af Bowie?

Han bibragte mig det teatraliske og fratog mig beklemtheden ved også at forsøge mig i andre genrer end musikken. Han hjalp mig med at optræde lidt mere selvsikkert i prominente menneskers nærvær ved at præsentere mig i kredse, der havde været mig fremmede. Før Bowie havde jeg svært ved at omgås folk i showbiz. Han forklarede mig, hvordan de her typer fungerede, og hvordan man skulle omgås dem; Bowie lærte mig simpelthen noget om verden omkring mig. Men især kan jeg takke ham for at have taget mig til Europa og forklaret mig Europa. Europa var en

åbenbaring for mig. Europa har altid været god ved mig. Men det har nu heller ikke skortet på folk, som stod klar til at fortælle mig, at jeg var B-holdet i forhold til Bowie. Og jeg må indrømme, at det tog lang tid, før jeg på en eller anden måde fandt mig en plads i det. Men i sidste ende kan jeg ikke klage, for det er jo ikke gået mig helt dårligt.

Om to år fylder De 70. Er Iggy Pop lige så langsomt ved at forvandle sig tilbage til den anderledes rolige Jim Osterberg?

Det har aldrig været et spørgsmål om enten eller, selv om jeg alle dage har holdt dem adskilt. Jeg bryder mig ikke om folk, der føler trang til hele tiden at optræde. De mennesker, der omgås mig privat, får langt mere ud af det, når de har med Jim at gøre. Alt, hvad Iggy gør, har først og fremmest det sigte at underholde. Underholdning er Iggy Pops eneste eksistensberettigelse. Man gør noget galt som kunstner, hvis man ikke er underholdende; det er nu min mening.

Som Iggy opfandt De engang i starten af halvfjerdserne den såkaldte stagediving, altså at springe ud fra scenen i publikumshavet. Orker Iggy stadig det i dette årtusinde?

Det burde Iggy selvfølgelig i sin høje alder begynde at lægge fra sig. Burde! Sidste år optrådte jeg 16 gange, og i alt blev det vel til en fem-seks stagedives i alt. Året før var det vel cirka 14 spring ved det samme antal optrædender. Året før var det 20. Jeg begrænser mig altså. For tre år tilbage i Barcelona gik det helt skævt: Jeg sprang vildt omkring, og pludselig var der bare blod over det hele. Ligesom før i tiden! Den slags excesser er jeg lige så stille ved at sige farvel til. Jeg må lægge bånd på mig selv, men det falder mig svært. Jeg er mere sådan en Klaus Kinski-type.

Har De fortrudt nogen af Deres scenestunt?

Nej. Aldrig. Kun, når nogen er kommet til skade. Tit har jeg knaldet hovedet ind i et fremmed hoved, når jeg er sprunget ned blandt publikum. Det har jeg virkelig været ked af for den andens skyld. Det har jeg mange gange skammet mig dybt over.

Har Deres venner og slægtninge aldrig prøvet at tale Dem fra disse selvskadende indslag på scenen?

Nej! *(ler højt)* De har mest bare skammet sig over overhovedet at kende en tosse som mig. Men jeg må minde alle dem, der kritiserer mig, om, at jeg jo altså er i showbiz: Så er man nødt til at sikre sig opmærksomhed. Bortset fra det er showbiz nådesløs; i den branche møder man mest misundelige mennesker. De tænker: *Hvis nu Iggy kommer alvorligt til skade i aften, så kan jeg jo tage hans plads.* De fleste kollegaer vil gerne se én mislykkes. Der er ingen, der tager hensyn. Mange ved godt, at jeg ikke længere tager kokain; det afholder dem ikke fra at indsnuse store mængder af stoffet for øjnene af mig. *Det er bare ærgerligt for ham,* er deres holdning. Efter at jeg er holdt op med den slags, er jeg nødt til at gå i en stor bue uden om mange spændende mennesker, som jeg førhen havde meget at gøre med.

Hvordan slap De ud af stofferne?

Jeg holdt simpelthen bare op. Jeg har aldrig haft fremmed hjælp behov; jeg har aldrig været hos Anonyme Alkoholikere og heller ikke på et eller andet Jesushjælpecenter. Det hjælper også, når man ikke længere sidder og ser på, når andre går til den. Før i tiden så jeg mig omkring på det her hotel og tænkte: Slet ikke dårligt. Og hvad vigtigere er: Den smerte og usikkerhed, som har været min følgesvend på lange strækninger af mit liv, har jeg på et eller andet tidspunkt lagt bag mig.

Gør De egentlig noget særligt for Deres stemme?

Sidst i firserne ville min krop ikke være med længere. For at klare mig igennem, opsøgte jeg en taichi-mester, som jeg fandt i New York. Af ham lærte jeg nogle meget brugbare øvelser, deriblandt åndedrætsøvelser for stemmen. Jeg laver de øvelser hver dag og er i årenes løb blevet meget mere robust. Hvis jeg vågner op om morgenen og kan mærke, at min stemme ikke er i form, så laver jeg åndedrætsøvelser i 20 minutter.

Tømmer øvelserne også Deres temperament?

Netop. De gør mig rolig. Men det gør fx ikke min stemme noget godt at sidde her og sludre med Dem; det er faktisk værre end at synge. Taichi-øvelserne har faktisk udvidet mit stemmespektrum. Mit spektrum er begrænset, men det er dog et spektrum.

De har udgivet to dejlige album med ballader i de senere år ...

... som ingen andre end De har lyttet til! Særligt i USA tænkte folk, at jeg var gået fra forstanden: *Hvad for noget? Iggy?! Tror han nu, han er Sinatra? Jamen altså, er han da helt fra den?* Men fuck dem! Jeg er efterhånden mere glad for rolige sange end for de højlydte.

Hvem sang balladerne: Jim eller Iggy?

(overvejer længe) Det var Jim, der sang med Iggys stemme!

Kan dårlig kritik sår Dem?

Hvis den kunne, var jeg død forlængst! Hvad det angår, holder jeg mig for god. Afvisninger og manglende forståelse har jeg oplevet hele mit liv. Og jeg ville da have et problem, hvis jeg gik op i, hvad visse personer mener. Men jeg er fuldstændigt ligeglad med, hvad de synes.

De udtalte for nogen tid siden, at De slapper af med at støvsuge. Er det fortsat tilfældet?

Jeg havde rengøringsvanvid engang. Så gjorde det mig afspændt at gøre huset rent

fra ende til anden. Men det er slut. Jeg har i ti år haft et hus på Cayman-øerne, hvor jeg falder helt ned. Jeg er der fem dage om måneden, og så såre jeg er der, løber jeg nøgen omkring – jeg har min egen bugt, så ingen kan se mig. Jeg vil helst være alene der, jeg sover en masse og står selv for at holde huset i orden; jeg reder selv min seng og vasker op. Men for det meste sidder jeg bare nede ved havet og ser ud over vandet og lader tankerne flyve. I år har jeg desværre ikke haft tid til at tage derhen, fordi jeg skal på turné igen.

Næste gang fylder De 69. Bliver det ikke efterhånden for anstrengende?

Jo, det bliver svært. Lange rejser begynder at trække tænder ud – for slet ikke at nævne koncerterne. Men jeg tager mig sammen denne gang, fordi jeg er stolt over albummet, og de unge mennesker, som jeg har indspillet det med, håber på en turné. Men det er ikke noget, jeg vil udsætte mig selv for ret ofte. Rock'n'roll er ganske enkelt for sundhedsskadeligt i min alder! Hvis jeg overlever turnéen, kan De stadig opleve mig på et par festivaler næste år, men ellers ikke. Jeg skifter fokus: Fremover vil jeg lave mere skuespil og ambitiøse sager.

Så De træder lige så langsomt tilbage?

Ha! Sidste sommer var jeg ude på en indbringende turné, og bagefter overvejede jeg i ramme alvor at stoppe. Det ville have været en elegant afslutning, sådan at give den hele armen en sidste gang og så tilbringe resten af livet i Caribien, ikke sandt? Og jeg tog da også ud til mit hus i Caribien, hvor min husholderske kom mig i møde med en rompunch, og det var den bedste rompunch, jeg nogensinde har smagt. I alt fald drak jeg hurtigt én til. Og så endnu én. Næste morgen havde jeg de styggeste tømmermænd, og en lille stemme i mit hoved sagde til mig: Sådan bliver det hver dag fra nu af! Hvis du bor her, bliver du et vrug ligesom Hemingway: stiv hver eneste aften og med tømmermænd hver eneste morgen. Og altid ulykkelig. Summa summarum: Caribien er ikke noget for mig i længden. Så vil jeg hellere på arbejde.

Ikke noget med en rolig livsaften?

Nej, for hvad skulle jeg dog tage mig til? Jeg har simpelthen to stemmer i mig, og Iggy er den ene. Desuden minder Jim mig om, at jeg er nødt til at opretholde en vis levestandard, som jeg har vænnet mig til; og det kræver penge. I teorien ville jeg da gerne tage det meget mere roligt. I teorien ... Men der kommer altid noget i vejen. Et eller andet ægger vildmanden i mig, og så kan jeg igen ikke styre Iggy: *Hvad vil I røvhuller? Jeg skal vise jer, skal jeg, skide idioter! Jeg laver endnu en fantastisk tjubangplade og stopper den ned i halsen på jer!* Jeg vil formentlig ikke kunne tøjle Iggy, så længe jeg lever. Endskønt han er blevet lidt roligere med tiden; det er ved at være længe siden, at jeg har smadret et hotelværelse.

Oversat fra tysk af Sara Høyrup